ג'טין מט: ב"ב קעד.,
 [ג'טין לג. וש"ק, ג) פסחים
 לא, ד) [ב"ק לג:], ס) [לקמן לג.],
 [מוס' פ"ד ה"ב], ז) [לעיל כא.],
 [עי מוס' ב"מ קיג: ד"ה

מטהן, ט) ולעיל יח.ן, י) ב״ה הב:

צ"ב קנלה, יל) [בפסחים לא. ובשאר ד'בסחין, יל) [וערי היטב חום' גיטין מ:ד"ה הקדע וחום' ב"ב מד: ד"ה

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה והיתה וכו' אשה

כגון שקדמו: (ב) ד"ה אם חובו

דהגי גכסי אחסיה אלא החוני

מוסף רש"י

ערב דכתובה דברי הכל לא משתעבד. חדל דערג בעלמל הוא ועוד לאו מידי חסרה שלא הוליאה כלוס משלה (גישין מש:).

דהשתא וכו' למו מדעתמ

יה א ב מיי פכ״ה מהלכות מלוה ולוה הלכה ו ועיין בהשגות ובמ״מ ובפי״ז מהלכות אישות הלכה ע טוש״ע אה״ע סי׳

ק עום"ע ל קב סעיף ו ז: ימ ג מיי' פר"ר פכ"ה מהלכות מלוה

הלי ב מוש"ע ח"מ סרי קכע העי ב מוש"ע ח"מ סרי קכע העי שם הלכה ו ופי"ן מהלכות אישות הלכה ע וערי בהשגות ובמ"מ טוש"ע אה"ע

נהשגות ובמיית טוסייע מהייע סיי קב סעיף ו: בא ה מיי פייז מהלכות מישות הלכה י טור ש"ע שם סעיף ט: בב ו מיי פיזן מהלכות ערכין :סלכה יד בג ז ח מיי׳ שם הלכה טו:

ב"מ פרק ט דף קלו.]: י מיי׳ שם הלכה שם הלכה יו: ב [מיי׳ פ״ו שם הל״ג]:

לעזי רש"י

.וא"דור"ש [דולידויר"א] מעצד (מעין גרזן). שייג"א [שיר"א]. משור.

שיוויי ווחחאות

לגבי נריה שעבודי (ש"ח), 5] לאימתר ק"א איתמר (ש"ח), ג] ליה נכסי מקתענד (ש"מ), **ד] מילי חסרה** (ש"מ וכ"ה פיקו. כן מאי טעמיי רהג' ר"י בוג די פיק), אן ממי טענה (ש"מ), דן מידי חסרה (ש"מ), דן לאסה כתובתה (ש"מ), דן הקדיע בתשעים מנה. (ש"מ) ט] הקדיש תשעים מנה וכו׳. מתניתין (ש"מ), י] ממשכנין אותן נותנין (ש"מ), יא] אומן בותבין לו (ש"מ), יכן רבי אלעזר (ש"מ), יכן לינ אלעזר (ש"מ), יכן לין אומרים לו לתכור מן המועכו המרובה וליקח לו מן המועט ונ"ב: נ"א אין אומרים למכור מיז [("ב. נ"מ מן מותות לתכול מין המרוצה וליקם ו מין המועט] (ש"ם), יד] לא קא יהיכא וווי (ש"ם), טו] עלייהו דאין אדם (ש"ם), טו] דהשתא איכא למימר דכי לוופיה (ש"מ), יו] המוני הימניה (ש"מ), יה] פלגל. אפילו לא שוה אלא פלגא דיש לך אדם עשיר שקונה קרקע פי שנים בשוויה לכל (ש"מ), יט] ממטכנין אותן שקונה קרקע פי שנים בשוויה לכל (ש"ח), יט] ממטכנין אותן (ש"ח), ל] מטה וסנדליו ותפילין (ש"ח), לל] כקר שאלו הן (ש"ח), (פ"מ), לחן כקל שארו הן (פ"מ). לכ] לו תפילון בדמים ופודה (ש"מ), לג] וההדעי דמתרי. כ"ל ורב פפא דאמר (פ"מ וב"ה בברה"), לז] ולל יאמרו שילל (פ"מ), לס] נדל"ל ללוות, (ש"מ), לפן לו] משמע למן (צ"ק), לו] שוה אלא פלגא ולאי (צ"ק),

שימה מקובצת

חובו. גליון. נראה מדלא אמרי׳ מוסיף דינר אלא בסיפא משמע דרישא לא צריך, ומיירי שהנכסים שהקדיש הם יתרים על הכתובה והחוב הילכך הפודה פודה כל הנכסים ע"מ ליתן . לאשה רחורחה ולרט״ח אח לאשה כתובות ולבצ"ו את חובו, ומותר הדמים יתן להקדש ואין צריך להוסיף דינר כיון שיש בפדיון מעות להקדש לא יאמרו . הקדש יוצא בלא פדיון והכל . פדיוו אחד הוא וחלק הכתובה פריון אחד הוא הדקק הכתובה והחוב נפדה אגב חלק ההקדש, אבל בסיפא דהקדש תשעים מנה והחוב מאה מנה (צריך להוסיף דינר) ואין כאן להקדש כלום ויאמרו הקדש יוצא בלא פדיון יראמור הקוש יוצא ביא פוידן [צריך להוסיף דינר]. הרא״ש ז״ל: הקדיש בתשעים מנה. עיין תשובת הרשב״א סי׳ תרי״ח. ואם לאו אינו פודה. פרש״י אינו גובה מן ההקדש דלאו אדעתא דהני נכסי אוזפיה אלא המוני

הש"ס דאשה גובה כתובתה מן הלקוחות כיו ונהרדעי דאמרי נמי לא גביא אמאי אינה גובה מן הלקוחות ושמא י"ל שמכר נכסיו וגירשה מיד לכך היה חושש משום קינוניא אבל אם היה המכר קודם הרבה מן הגירושין שגירשה לאחר

CL:

זמן לא היינו חוששין מן הקנוניא: הפודה פודה. לפרש"י משמע דהיינו האי דמפרש

ערב תנן הקדש תנן לוקח מהו. תימה לרבי וכי לא ידע שבכל

אחר כך הקדיש תשעים והיה חובו מנה מוסיף עוד דינר ואין הלשון משמע כן לפיכך נראה לפרש דהכא מיירי שאין בחוב כנגד הנכסים אלא מיירי כגון הקדיש מאה והיה בחובו ל' מנה וה"פ הפודה כל הרולה לפדות יפדה מן ההקדש ויתן כנגד המותר שהנכסים יתירים על החוב ויצאו כל הנכסים לחולין ע"י כך שהרי כנגד החוב לא חל ההקדש ויהיה נראה שפדה הכל ולא כדן אמרי׳ שינא הקדש בלא פדיון והפודה יתן לאשה כתובתה או לבעל חוב:

מוסיף עוד דינר כו'. פירש"י בעל חוב יוסיף להלוותו דינר ופודה הנכסים האלו משמע לפירושו שהבעל חוב עלמו פודה ואין לשון המשנה משמע כן דקתני על מנת ליתן כו' לכן נראה לפרש שהלוה יוסיף להלוות כהן עוד דינר ופודה הנכסים האלו כדי ליתן לאשה כתובתה ולבעל חוב חובו: משום דר׳ אבהו. מכאן מביא רש"י יא) ראייה דהא דאמר רבא (כתובות דף נט:) הקדש מפקיע מידי שיעבוד דוקה הקדש דקדושת הגוף דחמיר אבל קדושת דמים לא דהת הכת דמן כין הדין חין הקדש חל על הנכסים כיון דמשועבדים הם ואין לריך פדיון אלא משום דר׳ אבהו שלא יאמרו כו' וספק ביד מורי אם הלוה אין לו כי אם מטלטלין דהיינו קדושת דמים והקדישן הלוה אם יחול הקדש אם לא דודאי אם מכרן המכר מכר ולא יתפוס המלוה מיד הלוחח לפי שאין שיעבוד המלוה על המטלטלין אבל הקדש ספק הוא אם יחול עליהן ואין להוכיח מהא דפרש"י אהא דאמר רבא (ב"ק דף לג:) עשה שורו אפותיקי והקדישו אין ב״ח גובה הימנו דדוקא קדושת הגוף הוא דמפקיע מידי שיעבוד אבל קדושת דמים לא משמע אפי׳ מטלטלין אין ההקדש חל עלייהו אם הוא קדושת דמים אין זו ראייה דאפשר להעמידה כגון שהקנה למלוה מטלטלי אגב מקרקעי דכה"ג חל שיעבוד המלוה על המטלטלין כדאימא פ' חזקת הבתים (ב"ב מד:) ואפי' מן הלוחח יגבה ונראה דמתני' מיירי בכל נכסי בין מקרקעי בין ממטלטלי וקאמר דלא יחול ההקדש ואין לריכין

פדיון אלא משום דר׳ אבהו ים: ואם לאו אינו פודה. פירש רש"י ואם לאו דחובו יותר מהקדישו לאו אדעתא דהכי אוופיה ליה עליו

הלכך לא גבי מהקדש ל"א ואם לאו

קבלן יהוה הניחא למאן דאמר קבלן אע"ג ד'לית ליה נכסים ללוה משתעבר אלא למ"ד אית ליה משתעבד לית ליה לא משתעבד מאי איכא למימר איבעית אימא רב הונא הוה ליה ואישתדוף ואיבעית אימא יאבא לגבי בריה 6 שעברה משעבר נפשיה בו דאיתמר ליערב דכתובה דברי הכל לא משתעבד קבלן דבעל חוב דברי הכל משתעבד ערב דבעל חוב וקבלן דכתובה פליגי איכא למאן דאמר אית ליה נכסי ללוה משתעבד לית ליה לא משתעבד ואיכא למאן דאמר אע"ג דלית ליה משתעבד והלכתא בכולהו יאע"ג דלית ליה יז נמי משתעבד לבר מערב דכתובה דאע"ג ידאית ליה לא משתעבד מ"ם מצוה קעביד ולא מידי זו חסריה ההוא גברא דזבנינהו לנכסיה וקא גרשה לדביתהו שלחה רב יוסף בריה דרבא לקמיה דרב פפא ערב תנן הקדש תנן לוקח מהו אמר ליה תנא כי רוכלא ניחשיב וניזיל נהרדעי אמרי סתנא דתנן תנן דלא תנן לא תנן אמר רב משרשיא מאי הן מעמא דנהרדעי בשלמא הקדש משום ריוח דהקדש ערב נמי מצוה הוא דעבד ולאו מידי חסריה אלא לוקח המכדי מידע ידע דכל חד וחד איכא עליה כתובה אמאי ניזיל וניזבון איהו הוא דאפסיד אנפשיה: מתניי יהמקדיש נכסיו והיתה עליו כתובת אשה ובעל חוב אין האשה יכולה לגבות כתובתה מן ההקדש ולא ב"ח את חובו אלא הפודה יפודה ע"מ ליתן לאשה זו בכתובתה ולבעל חוב את חובו הקדיש ₪ תשעים מנה והיה חובו מאה מנה ימוסיף עוד דינר ופודה את הנכסים האלו על מנת ליתן לאשה כתובתה ולבעל חוב את חובו: גמ' למה לי למימר הפודה פודה סמשום דר' אבהו דא"ר אבהו סשלא יאמרו הקדש יוצא בלא פדיון ש מתניתין דלא כרבן שמעון בן גמליאל דתניא ירשב"ג אומר אם היה חובו כנגד הקדשו פודה ואם לאו אינו פודה ורבנן עד כמה אמר רב הונא בר יהודה אמר רב ששת עד פלגא: מתני' משע"פ שאמרו יחייבי ערכין ממשכנין ם אותו נותנין לו מזון שלשים יום וכסות שנים עשר חדש ים מוצעת וסנדליו ותפליו לו אבל לא לאשתו ולבניו אם היה 'אומן יה נותן לו שני כלי אומנות מכל מין ומין חרש נותנין

קבלן הוה. שהתפיסה רב הונא מטלטלי לכתובתה והיא השלימתו לאביו והיינו קבלן שנושא ונותן ביד: אי לים ליה. נכסי ללוה בשעת הלואה לא משתעבד ערב באמירתו דכיון דאין לו ממה ליפרע מן הלוה לא גמר ומשעבד נפשיה: דאיסמר. לעיל קאי דאמרן הניחא

למ״ד קבלן וכו׳: ערב דכסובה דברי הכל לא משתעבד. דמלוה קא עביד לזווגם ולא מידי מחסר לה דהא לא ידו יהיבא זוזי: ולא מידי חסרה גרסינן: ערב פנן. דחיישינן שמא יעשו קנוניא עליו וידור הנאה: לוקח מהו. מי חיישינן לקנוניה שלחחר שתטרוף זו קרקע מן הלוקח יחזירנה וידור הנאה: ברוכלה ליחשוב וליזיל. בחוחר זה שמונה מעותיו. כלומר תנא הני והוא הדין ללוקח: ניזיל וניזבין. בתמיה וכי היה לו לקנות: בותגר' והיסה עליו לסובם אשה. (א) שקדמו גירושין להקדש דליכא קינוניא: אלא הפודה פודה. בעלים פודין חותן מן ההקדש בזול בדינר או בדבר מועט על מנת לשלם דודאי לא חייל עלייהו הקדש שהרי אינו שלו והאי דבר מועט משום גזירה הוא כדמפרש בגמרא: מוסיף עוד דינר. בעל חוב יוסיף עוד להלוותו דינר לזה ופודה את הנכסים האלו: גבז' למה לי למימר הפודה פודה. משקול אשה ובעל חוב בלא פדיון דהא לא חל הקדש עלייהו שו ואין אדם מקדיש דבר שאינו שלו: דרבי אבהו. בפ׳ בתרא (לקמן לג.): אם חובו כנגד הקדישו פודה. בדבר מועט כדאמרן (ב) שו השתא איכא למימר כי אוופיה מעיקרא אדעתא למיגביה מהנך נכסי אוזפיה. ואי לאו דחובו יותר מהקדישו לאו אדעתא דהכי אוופיה אלא המוני יו מהמניה הלכך לא גבי מהקדש. ל"א ואם לאו אינו פודה אלא בלא פדיון יקח והראשון שמעתי והוא עיקר: ורבנן עד כמה. סבירא להו דאדעתא דהני נכסי אוופיה: עד פלגא. יחן אבל בציר מפלגא לא: בותבר' ממשכנין יש אותו. גובר נכנס לבתיהן ונוטל בעל כרחן: מזון וכסות ומטה יו ותפילין אכולהו משיירינן לו מעות לקנותן אם אין לו: מכל מין ומין. שיש (לו) אומנות שלריכה ד' וחמש כלים: מעלדין. דלדור"ש.

מגירה שייג"א סכין מלא פגימות וחוחך

מהר כעין שיש לעושי מסריקות: למדו.

למד בקר כחו הן כלי אומנתו: מין אחד

הרבה ומין אחד מועט. כגון ג'

מעלדים ומגירה אחת נותן שנים מן

המרובה והשלישית לגובר: וכל שיש לו

מו המועט. כמה שיש לו ולה זבנינה

ליה אחריתי דכי היכי דעד השתא הוה

סגי ליה בהכי השתא נמי תיסגי ליה:

המקדיש נכסיו. תפילין בכלל נכסיו:

מעלין לו כבן מפיליו. ופודה חותן:

ואם

חונימה כנום משנה (גיטין מש).
קבלן דבעל חוב. מרמי למיונא
איכא, מדא דקבלן היא ועוד
דמסריה ממונא (שם 1.). לית ליה
לא משתעבד. דלא גמר כלכו
לשעבד נפשיה ואינו אלא פטומי
מילי שירא להספוד (רשבים ביב
מילי שירא להספוד (רשבים ביב העד:). מצוה קעביד. המשדן קווה, מברוז קעביד. המחדן בזיווגן אין דעתו לפרוע הערבות, אבל מתכרון לזווגן, שע"י ערבות זו מתרלין ולא מידי חסרה לאשה, דהא טב למיתב טן דו ולטובתה

א. מוסיף עוד דינר. דנחותו בא. מוסיף עד דינד למותנו דינר יכול לפדות אפילו שוה אלף זוז (נדרים פו:) מוסיף מלוה זה על הלואמו דינר, ופודה את הגסים האלו. מיד הקדש גדינר וה ונוטלו בחובו. ואע"ג דאמר רבא זה הנטכן בסוכו, השנייג דמתר רכם (כתוצות נט:) הקדש חמץ ושחרור מפקיעין מידי שעבוד, דוקא קדושת הגוף קאמר רבא, כגון קוומות או בהמה לקרבן או בגד פירסו על המת, כי ההיא דיבמות יסו:) גבי אינטלא דמילתא יפירסוה יתמי אמיתנא, דהוה דפירסום יתתי חתימנס, דהום משתעבד לכתובת האשה דאתר רבא קניא מיתנא, אבל קדושת דתים לא אתרינן (פחוים לא.). למיס כם מתכרק (פטחים לא).
שלא יאמרו כו'. גזירה שמל
ילמרו הקדם גמור יולל לחלין כלל
פדיון (ב־ק לג). חייבי ערכרן
ממשבנין אותן. דכיון דללו
לכפרה לתי משה יוה (שם מ.). נותן לו צמדו. למד נקר דהיא פרנסתו (לעיל יח.). מעלין לו

רבינו גרשום

תפיליו. ולוה המעות ויתן בשבילם

תפידיו. ונוה המעות ויתן נשכינם להקדש. מעלין, שמין (ב״ק קב:) כלומר אף תפילין הקדש ומעלין

לו בדמים ופודן בשוויהן (רשב"ם

קבלן הוה. כגון שהתפיסה לה הכל משתעכד. דנעשה כמו שקבל מיד המלוה הממון]: מצוה

. רטלה רחורה רשטח ושואיה והיא נתנה לחמיה והוא האמין לבנו נתנה לחמיה והוא האמין לבנו ולכך היה משועבד א"נ שאמר לה חמיה תן לבעליך ואני קבלן: אע"ג דלית ליה נכפי ללוה. איניג דירת ירה נכסי רהוה. בשעת קבלנות משעבד עצמו במקומו הלכך יכולה לגבות כתובתה מחמיה: מאי איכא למימר. דקא ס״ד דרב הונא לא הוו ליה נכסי בשעה שנעשה אביו קבלן ולא נשתעבד. ואיבעית אימא אבא לגבי בריה משעבד גפשיה למיהוי קבלן אע"ג דלית נכסי לבנו: [קבלן דב"ח. דאמר גרסי לבנו: [קבלן דב"ח. למלוה תן לו ואני קבלן: דבר

הכל משתקבר. דנעשה כמו קא עבד. שנוקק להשיאן לוווגן ולא מידי חסרה (לאשה) שלא קבל מידה כלום אלא דבור בעלמא אמר לה: [התוא נבדא] דובעיתו לנבסית. בלא דעת אשתו: [וקא גרשה לדביתהו. והיתה רוצה לגבות כתובה מן הלקוחות: ערב תנן. המגרש להדירה: חקדש תנן. שצויך להדירה הנאה דחיישינן שמא עשו קנוניא: לוקח מהו. מי צריך מוכר המגרש להדירה הנאה דחיישינן שמא עשו קנוניא על הלקוחות: תנא כי רובלא בר'. כלומר ה"ה ללוקח: דלא תנן לא תנן, לוקח שלא שנינו שיהא צריך להדירה אין מדירה): משום רווחא דחקדש. נוקקין להדירה: **ערכ נמי משום דמצות עכר.** שזורגן משום הכי נזקקין להדירה שאין אדם נמנע מלעשות מצוה: דכל חד וחד. שהוא נשוי מידע הדרירה: ערב נמי משום דמצות עבר. שזונגן משום הכי נוקקין להדירה שאין אדם נמנע מכעשות מצוה: דכך חד וחד. שהוא נשוי ידע דנכסיו משועבדין לכתובת אשתו אמאי זבין האי לוקח שלא מדעת אשתו הלכך אין נוקקין להדירה: מתני'. אין האשה יכולה לגבות בתובתה בן החקדש. להדיא דאין הקדש יוצא בלא פדיון והקדש נמי לא חייל עלייהו דאין אדם מקדיש דבר שאינו שלו: אלא הפודה פודת כו'. כלומר הרוצה לפדות אלו נכסים יכול לפדות בדבר מועט על מנת ליתן לאשת כתובתה כו'. וכיצד פודה בדבר מועט הקדיש בצ' מנה והיה חובו ק' מנה. מוסיף הב״ח עוד דינר ופודה [את] ההקדש באותו דינר ע"מ כו' אע"ג דאיכא למימר הואיל ולא הוי כנגד חובו לא ליפוק לחולין: גמ': ואם לא היה חובו כנגד הקדשו. שחובו היה יותר אינו פורק הואיל דצריך להמתין שאין לו מהיכן לגבות

דוני נכטי אופיה איא המוני הימניה, ולא נראה לי דכממ מקומות אשכחן דטורף מן הלקוחות אע"ג דאינו שוה כנגד חובו ולא אמרינן הימוני הימניה, ועוד הוה ליה למימר אינו גובה, ופיי אחר פי' ואינו פודה אלא בלא פדיון יקה ואינו נראה לו עיקר, ולד"י נראה עיקר וה"פ אם היה חובו כנגד הקדשו פודה פירוש מוסיף דינר ופודה לפי שדרך כל פודה מן ההקדש מוסיף דינר על כדי שויו ופודה שלא יבא ליהנות מן ההקדש, כדאמרינן בפרק הזהב (ב"מ נב:) גבי מעשר שאי אפשר לו לאדם לצמצם מעותיו וכשחובו כנגד הקדשו הוא מוסיף על חובו מעט שלא לפדות בצמצום הואיל וירד הקדש זה לתורת פדיוז צריד לכלול ולפדות את הכל. אבל אם החוב מרובה מז הנכסים אינו פודה ולוקח בלא פדיוז כיוז שהחוב מרובה ירד הקרש זה לוורות פירון צריך לכלוד ליפודות או הכלי, מביר אם היום בירובה מן הניים שלו פודה ללקוד ביא פירון כיון שהחום מרובה. ולא ירדו הנכסים לתורת פול אשייך למימר שמא יאמרו הקדש יוצא בלא פדיון כיון שהחום מרובה מן הנכסים וכולן משועבדים לחובה. הראיש דיל בתוספותיו: עד פלטא. גליון, שער כאן רגילין בשומת קרקעות כדאמרינן בפרק אלמנה ניוונית (כתובות ק). גבי שום היתומים וגבי אונאת קרקעות שעד כאן קיים המקח לפר״ת (כתובות צח. תוד״ה אלמנה, ושם ק. ד״ה אמר ר״נ) הלכך יש לחוש שיהו העולם סבורין שצריך פדיון שאין זה יותר משוה בשוה ויתמהו אם לא יפרהו כלל אף אם יודעים שאין המשועבד צריך פדיון יהיו סבורים שצריך לפדיון קצת לפי שאי אפשר לצמצם מעותיו. הרא"ש ז"ל בתוספותיו:

קצונים שא אנפה צפצם ממהר. הוא שדיר בהחספותי? אות מותר הכי נמי ימתין מכל החוב עד שיהא לו ללוה נכסים אחרים ואינו נגה כלום מלו מקרש: ורבנן, דמתני: עד במה. כלומר כמה יש פחות מחובו שרשאי ב״ח להוסיף לו דינר וליטלו: עד פלא. עד שיהא ההקדש אפילו כנגד מחצית חובו אבל אם הוא פחות מחצי חובו הואיל וצריך להמתין מרוב חובו ימתין לכל החוב עד שיהא ללוה ויניה להקדש את שלו: מתצ": [לו. נתנין כסות ומזון אבל לא ולא לבניו: מעצרין. טרידרש: צפרו. צמר של שוורים: היה לו מין אחר מרובה. כגון שהיה לו הרבה מעצדין וממין אחר מועם כגון שאין לו אלא מגירה אחת אין אומרים ימכור מן השעל ו הרבה ויקח לו מן אחר מרוב לו מין אחר מרוב אותו לו שתי מגירות: וכל שיש לו מן המועם. כלומר אין מוסיפין לו מן המועט אלא יתנו לו אותו עצמו ולא יותר הואיל ולא היה לו קודם לכן אלא אחד: מעלין לו תפילין, נוטלין ממנו תפילין שאף הן קרויין נכסים]:

לו שני מצעדין ושני מגירות ®רבי ים אליעזר

אומר אם היה איכר נותן לו צמדו חמר נותן לו

חמורו היה לו מין אחד מרובה ומין אחד

מועם אין ייו אומר למכור את המרובה

אינו פודה אלא בלא פדיון יקח והראשון שמעתי והוא עיקר עכ"ל אבל בחוספתא דמכילתין משמע כלישנא בחרא דתני בהדיא ואם לאו אין הקדשו כלום: עד פדגא. יש לישבו כשתי לשונות דכיון שאינו יש שוה אלא בליר מפלגא ודאי לאו אדעתא דהכי אוופיה וללישנא בתרא

כיון דהחוב טפי מפלגא לא חל הקדש עליו ולא שייך שמא יאמרו הקדש יולא בלא פדיון:

וליקח מן המועם אלא נותנין לו שני מינין מן המרובה וכל שיש לו מן המועם י-המקדיש נכסיו מעלין לו תפיליו: **גמ'** מאי מעמא דאמר קרא